ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ALEXIS BOUVIER**

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ...

('Αφιερώνεται εἰς τὰς μελλονύμφους)

Α δέντρα ξαναντύνονται πράσινα, οἱ σπόροι, ποὺ βρίσκονται μέσα στὴ γῆ, σκάζοιν γιὰ νὰ ξεπεταχτοῦν ἀπὸ τὸ χῶμα, καὶ ἡ πρῶτες εὐωδιὲς τῆς ἀνοίξεως πλημμυρίζουν τὴ βραδυνὴ ἀτμόσφαρα... Ὅλες ἡ καρδιὲς ἀρχίζουν τώρα νὰ χτυποῦν πιὸ δυνατὰ καὶ οἱ νέοι καὶ ἡ νέες τρέχοιν κατὰ δεκάδες στὰ δημαρχεῖα καὶ στὶς ἐκκλησίες γιὰ νὰ παντρεφτοῦν.

Εἶνε τόσοι πολλοί, ὥστε οἱ δήμαρχοι, οἱ γραμματεῖς τους κ' οἱ παπάδες δὲν προφταίνοιν οὔτε νὰ φᾶνε, οὔτε νὰ κοιμηθοῦν...

Πραγματικὴ ἐπιδημία γάμων... Ὅλος ὁ κόσμος παντρεύεται...

Νὰ παντρεφτῆ κανεὶς εἶνε πολὺ ἁπλὸ πρᾶγμα καὶ γίνεται πολὺ εὔκολα... Μιὰ κοπέλλα συναντᾶ στὸ δρόμο της ἕνα νέο, τὰ μάτια τους μιλοῦν, τὰ χέρια τους ἑνόνονται καὶ οἱ γονεῖς τους χαμογελοῦν... Ἔπειτα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ ἐφημερίου καὶ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου τοὺς ἑνώνοιν μὲ αἰωνία ἀγάπη...

***

Δεσποινίς, σεῖς ποὺ ἔχετε τὰ μάτια μισοχαμηλωμένα, ποὺ τὰ ξανθά σας μαλλιὰ τὰ στολίζουν μερικὰ λουλούδια πορτοκαλιᾶς, ποὺ ὁ νυφικὸς πέπλος σᾶς κρύβει τὸ παρθενικὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου σας καὶ ποὺ σὲ λίγο θὰ προφέρετε μπροστὰ στὸ δήμαρχο τὴν τρομερὴ καὶ γοητευτικὴ συγχρόνως λέξι: «ναί»... δεσποινίς, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα παραμυθάκι...

Μὲ τὴν ἄδειά σας, ἀρχίζω:

Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη εἶχαν γνωριστεῖ ἀπὸ πολὺ μικροί...

Στὴν ἀρχὴ φερνόντουσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μ' ἐχθρότητα καὶ κακία, ὅπως συμπεριφέρονται μεταξύ τους ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ ἀγαπιοῦνται...

Ἔπειτα ἔγιναν δειλοὶ καὶ ψυχροί, γιατὶ ἔννοιωθαν ἕνα αἴσθημα μέσα τους, ποὺ ἤθελαν νὰ τὸ κρύψουν...

Μὰ ὅταν Ἐκείνη ἔγινε δεκαοχτὼ χρονῶν κ' Ἐκεῖνος εἴκοσι, ἕν' ἀνοιξιάτικο δειλινό, σὰν καὶ τώρα, βρέθηκαν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, μόνοι τους στὴν ἔξοχή.. Ἐκεῖ, ἡ ματιές τους μίλησαν, ἔπιασαν τὰ χέρια τους κ' ἀγκαλιάστηκαν, χωρὶς νὰ ποῦν λέξι... Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες οἱ γονεῖς τους τοὺς συνώδευαν στὸ δημαρχεῖο κ' ἀπὸ κεῖ στὴν ἐκκλησία...

Ἐπειδὴ λατρευόντουσαν, θέλησαν νὰ κάνοιν τὴν ἐρωτική τους φωλιὰ ἄξια τῆς ἀγάπης τους...

Διάλεξαν λοιπὸν μιὰ ὡραία καμαρωτὴ, γαλάζια σὰν τὸ μέλλον τους, κ' ἔβαλαν μέσα ἕνα μεγάλο θολωτὸ κρεββάτι μὲ διακριτικὲς κουρτίνες.

Καὶ Ἐκεῖνος τῆς εἶπε τότε:

— Μπορεῖ νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, μὰ τὰ ἔπιπλά μας δὲν θὰ τὰ ἐγκαταλείψουμε ποτέ...

Καὶ Ἐκείνη ἐπρόσθεσε:

— Τὰ ἔπιπλά μας, ποὺ μᾶς εἶδαν νὰ ἑνωνόμαστε, θὰ μᾶς ἰδοῦν καὶ ποὺ θὰ πεθάνουμε...

— Θὰ πεθάνουμε μαζύ; ρώτησε ζωηρὰ Ἐκεῖνος.

— Ὤ!... ναί... τοῦ ἀπάντησε ἀκόμα ζωηρότερα Ἐκείνη.

Καὶ τὰ χείλη τους σφράγισαν μ' ἕνα φίλημα τὸν ὅρκο τους.

***

Ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἡ ἀγάπη τραγουδοῦσε τρελλὴ μέσα στὴν ἐρωτικὴ ἐκείνη φωλιά...

Μὰ ἔξαφνα, ἡ ἀρρώστεια φοβερὴ μπῆκε μέσα...

Ἄρπαξε Ἐκεῖνον καὶ τὸν ἐκάρφωσε στὸ ὡραῖο κρεββάτι τους, ἀσάλευτο, χλωμὸ καὶ σβυσμένο...

Ἐπὶ τρεῖς μῆνες Ἐκείνη ἔμεινε νύχτα καὶ μέρα ἄγρυπνη, προσπαθῶντας νὰ ὑπερασπιστῆ τὸν πολυαγαπημένο της σύζυγο ἀπὸ τὸ θάνατο.

Μὰ ὁ θάνατος εἶνε τυφλὸς καὶ δὲν εἶδε οὔτε τὴ λαχτάρα της, οὔτε τὰ δακρυσμένα της μάτια...

Δὲν εἶδε οὔτε τὴν ἀγάτη τους, οὔτε τὴν ὀδύνη τους μπρὸς στὸν αἰώνιο χωρισμό.

Ὁ θάνατος ἤθελε ἕναν ἄνθρωπο καὶ πῆρε Ἐκεῖνον...

Τότε Ἐκείνη ἔγινε σὰν τρελλὴ καὶ δὲν ἤθελε πειὰ νὰ συλλογιστῆ τίποτε.

Δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ δωμάτιο, ὅπου Ἐκεῖνος εἶχε βγάλει τὸν τελευταίο του στεναγμό...

Ἐπὶ μερικὲς ἑβδομάδες ἐξακολούθησε τὴ ζωὴ αὐτή, μὰ ἔπειτα οἱ γονεῖς της τὴν ἐτράβηξαν ἀπὸ κεῖ διὰ τῆς βίας... Μά, ἐπὶ μερικοὺς ἀκόμη μῆνες, ἡ σκέψη της διαρκῶς ἐκεῖ μέσα τριγύριζε...

Τέλος, μιὰ μέρα πολὺ μελαγχολικὴ τοῦ φθινοπώρου, μπαίνοντας μέσα, ἔννοιωσε μιὰ ξαφνικὴ πλῆξι καί, βγαίνοντας, εἶπε νὰ πάρουν ἀπὸ κεῖ τὸ κρεββάτι....

***

Τότε οἱ γονεῖς της, γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσουν καὶ νὰ τὴν κάνουν νὰ ξεχάση—ἂν καὶ αὐτὴ εἶχε ξεχάσει πειὰ—τὴν ἐπῆγαν σ' ἕνα χορὸ καὶ τὴν ἔβαλαν νὰ χορέψη μ' ἕνα νέο, πολὺ καθὼς πρέπει.

Ἐκείνη βρῆκε τὸ νέο αὐτὸ πολὺ χαριτωμένο... Μὰ γέλασε πολὺ μὲ τὴν ἰδέα τῆς οἰκογενείας της, ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ξαναπαντρέψη...

Καὶ ὅμως...

Δεκατέσσερες μῆνες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε Ἐκεῖνος, Ἐκείνη στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ πολὺ καθὼς πρέπει νέου, ποὺ εἶχε γνωρίσει στὸ χορό, ξαναπῆγε στὸ δημαρχεῖο καὶ ξαναεῖπε τὴν τρομερὴ καὶ γοητευτικὴ λέξι: «ναί»...

***

Ὁ σύζυγός της, ὅπως εἶδε ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ γάμου των, ἦταν πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος... Ἦταν εὐτυχισμένη κοντά του...

Μά, μιὰ νύχτα, καθὼς Ἐκείνη ξύπνησε ἀπὸ κάποιον ἐφιάλτη, τῆς φάνηκε ὅτι τὸ κρεββάτι τους στέναζε...

Ἀμέσως ἄναψε γρήγορα ἕνα κερὶ καὶ τότε, στὴ λάμψι του, ποὺ τρεμόσβυνε, τῆς φάνηκε ὅτι τὸ κρεββάτι τους εἶχε γίνει πάλι γαλάζιο.

Μιὰ ἀνατριχίλα τὴν πέρασε ὁλόκληρη καὶ ἔσκυψε γιὰ νὰ ξυπνήση τὸν σύζυγό της... Μὰ ἀμέσως ὀπισθοχώρησε περίτρομη...

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν πλάϊ της στὸ κρεββάτι, ἦταν Ἐκεῖνος... Ἐκεῖνος, ὁ πρῶτος της σύζυγος... Ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχε πεῖ: «Τὰ ἔπιπλά μας, ποὺ μᾶς εἶδαν νὰ ἑνωνόμαστε, θὰ μᾶς ἰδοῦν νὰ πεθαίνουμε μαζύ...»

Θέλησε νὰ φωνάξη, μὰ ἡ φωνή της πνίγηκε στὸ λάρυγγά της...

Τότε τῆς φάνηκε ὅτι τὸ κερὶ ἔσβυνε καὶ ὅτι τὸ κρεββάτι ἔπαρνε σχῆμα φερέτρου, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν αὐτή...

Ἔκανε μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια καὶ πηδῶντας ἀπ' τὸ κρεββάτι ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγή...

Ὁ σύζυγός της σηκώθηκε ἀμέσως ἀνήσυχος... Τὴν ἐρώτησε γιὰ ποιὸ λόγο ἐφώναξε...

— Εἶνε ἐκεῖ!... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, δείχνοντάς του τὸ κρεββάτι.

— Ἐδῶ!... Ποιός;

— Ἐκεῖνος!... Ἐκεῖνος!...

Ὁ σύζυγος, νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐφιάλτου καὶ θέλοντας νὰ τὴν καθησυχάση, τῆς εἶπε:

— Ποῦ εἶνε;...

Ἐκείνη τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ μέρος ὅπου ἔβλεπε τὴν ὀπτασία... καὶ αὐτὸς ἔκανε πῶς ψάχνει...

Μὰ ἐκείνη, κάνοντας πίσω, λαχανιασμένη, μὲ τὰ μάτια της σχεδὸν βγαλμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους, μὲ τὸ στόμα συνεσπασμένο, ἐρόγχασε:

— Συγγνώμην!... Συγγνώμην!...

Ὅταν ὁ σύζυγός της ἔτρεξε κοντά της, ἐκείνη κλονίστηκε καὶ σωριάστηκε κάτω...

Ὁ δυστυχισμένος σύζυγος φώναξε τότε: «Βοήθεια, βοήθεια!...»

Μὰ ὅταν ἦρθε ὁ γιατρός, ἦταν ἀργὰ πειά. Ἐκείνη εἶχε πεθάνει...

***

Δεσποινίδες, σεῖς ποὺ ἔχετε τὰ μάτια μισοχαμηλωμένα, ποὺ τὰ ξανθά σας μαλλιὰ τὰ στολίζουν μερικὰ λουλούδια πορτοκαλιᾶς καὶ ποὺ ὁ νυφικός σας πέπλος σᾶς κρύβει τὸ παρθενικὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου σας, αὐτὸ ποὺ σᾶς διηγήθηκα δὲν εἶνε παραμῦθι... Εἶνε μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία...

Τὴν ἔγραψα ἀπόψε, μόλις γύρισα ἀπὸ τὸ κοιμητῆρι, ὅπου συνώδευσα Ἐκείνην...

ALEXIS BOUVIER